

Filippenzen 2: 14-18 HSV

In de vorige overdenking heb ik uitgelegd dat het 13^e vers '*blijf uw behoudenis bewerken met vrees en beven*' niet zozeer gaat over ons persoonlijk behoud, maar dat de gemeente wordt opgeroepen zich in te zetten voor elkaars behoud. Het 14^e vers, waar deze overdenking mee begint, zegt nu dat we dat moeten doen zonder morren en meningsverschillen. Deze vermaning lijkt me niet zinloos. De geschiedenis van het volk Israël laat zien wat er gebeurt als je deze vermaning vergeet. God bevrijdde Zijn volk uit Egypte. Als een bevrijd volk zijn ze op weg gegaan naar het beloofde land. Maar onderweg in de woestijn werd er heel wat gemopperd. Ze waren het niet eens met de gang van zaken en kwamen in opstand tegen Mozes en daarmee ook tegen God. En toen ging het mis en uiteindelijk kwam het merendeel van de mensen die uit Egyptes slavernij bevrijd zijn niet aan in Kanaän.

Zo kan het ook nu nog gaan. Daarom waarschuwt Paulus: doe alles zonder morren! Hij weet natuurlijk ook dat er zulke christenen bestaan. Mensen die altijd wat te mopperen hebben. Ze zijn nooit tevreden. Er is altijd wel iets dat dwars zit. Doe dat niet, zegt Paulus. Laat de ontevredenheid je eigen geloofsleven en het gemeenteleven niet verzieken. Op die manier werk je niet aan elkaars behoud, maar aan elkaars ondergang.

Er zijn ook andere christenen. Mensen die altijd bedenkingen hebben. Dat woord gebruikt de NBG vertaling in plaats van meningsverschillen. Mensen met bedenkingen zeggen als hen het Evangelie wordt voorgehouden: Ja, dat staat er nou wel, maar zou het dat ook betekenen? Zou er niet iets anders mee bedoeld zijn? Of ze zeggen: ja, dat staat er wel, maar daar kun je vandaag niet meer mee aankomen. Zo zoeken ze maar en praten ze maar en discussiëren ze maar over de vraag wat het Evangelie vandaag precies zou betekenen. En dat doen ze niet in de verwachting dat God het hun duidelijk zal maken – was dat maar, want dan was er niets aan de hand – maar diep weg geloven ze niet dat ze een antwoord krijgen. En als je het niet verwacht, zul je het ook niet krijgen. Mensen die altijd bedenkingen hebben komen nooit aan werkelijk luisteren naar en gehoorzamen aan het Evangelie toe. Zulke gelovigen strijden niet voor elkaars behoud, maar ze slepen elkaar mee naar de ondergang.

En dat is precies wat Paulus graag wil voorkomen. Hij wil graag zien dat de gemeente zich laat beheersen door de gezindheid van Christus en zich inzet voor

elkaars behoud, zonder gemopper en zonder bedenkingen.

Als je als gelovige je daar naar uitstrekt, dan ben je naar Paulus' mening onberispelijk, oprecht, smetteloos. Zulke kinderen van God zijn net als lichtende sterren te midden van een verkeerd en ontaard geslacht. Om met de woorden uit de Bergrede van de Here Jezus te spreken: dan ben je het licht van de wereld (Matt.5:14). Waar men zich niet inzet voor elkaars behoud ben je het licht onder de korenmaat.

Een eerlijke vraag die we onszelf moeten stellen is of dat nog bij ons leeft. Geloven we nog dat wij de wereld iets te bieden hebben? Geloven we nog dat het Evangelie het allerbeste is dat we een buitenstaander kunnen bieden? Geloven we nog dat God ons wil inschakelen om in woord en daad te laten zien wat het betekent om een kind van God te zijn? Is er nog bewogenheid met de mensen die dat missen en beseffen we nog wel dat de enige manier om onze generatie te bereiken met het Evangelie is, dat wij het onze generatiegenoten gaan vertellen? Ik krijg wel eens de indruk dat we, omdat we vrijheid van meningsuiting zo belangrijk vinden, zijn gaan doorslaan en doen alsof het ook niets meer uitmaakt wat je gelooft. Als we dat gaan denken, dan is de strijd verloren. Paulus zegt hier terecht, dat wij de losgeslagen wereld iets te bieden hebben. Leven en licht.

Maar om leven en licht te verspreiden is het wel nodig dat we vasthouden aan het Woord ten leven. Als we dat niet doen dooft het licht uit. Dat kan ook niet anders omdat we niet ons eigen licht verspreiden, maar Gods licht. En daarvoor is het broodnodig dat we blijven bij Gods Woord.

Uw woord o God, is liefde en licht, is heilig en volmaakt (JDH 51).

Als de Filippenzen dat woord ten leven vasthouden dan zijn zij het tastbare bewijs dat Paulus zich niet voor niets heeft uitgesloofd en dat al zijn inspanningen niet voor niets zijn geweest. Natuurlijk bedoelt Paulus niet te zeggen, dat hij straks op Christus' dag zo trots als een pauw zal rondstappen en in geuren en kleuren zal rondbazuinen dat het getuigenis van de Filippenzen in feite zijn werk is. Voor showen en pronken zal op Christus' dag geen gelegenheid zijn. Maar hij zou wel graag zien dat op die dag zichtbaar mag worden dat al zijn werken en ploeteren eeuwigheidswaarde heeft. Dat is iets dat Paulus wel heel graag zou willen.

In het 17^e vers keert Paulus terug naar zijn huidige situatie. Hij zit gevangen en de mogelijkheid bestaat dat hij ter dood veroordeeld zal worden. Maar zelfs als dat het

geval is en zijn bloed zal vloeien, zal Paulus zich verblijden. Want zijn bloed zal dan een plengoffer zijn bij het offer dat de Filippenzen brengen. En dat offer bestaat uit hun geloof.

In Paulus' woorden klinken allerlei termen uit de offerdienst voor. In de christelijke gemeente worden geen offers meer gebracht. De offerdienst heeft z'n vervulling gevonden in het grote offer op Golgotha van Christus. Het offer van nieuwtestamentische gelovigen is geen dierenoffer, maar het offeren van je eigen leven aan God. In Romeinen 12:1 noemt Paulus dat: je lichaam stellen tot een levend, heilig en God welgevallig offer. Dit is je redelijke eredienst.

Nu noemt Paulus zijn eigen mogelijke sterven een plengoffer. Een plengoffer is geen dierenoffer en ook geen spijsoffer, maar een drankoffer. Zo'n drankoffer stond nooit op zichzelf, het was een toevoeging aan een ander offer. Dat andere offer was het hoofdoffer.

Nu, zegt Paulus, dat hoofdoffer is gebracht door de Filippenzen. Zij offeren door hun geloof hun hele leven aan God. En als Paulus als een plengoffer zijn leven moet geven is dat van ondergeschikt belang. Niet Paulus' marteldood is het belangrijkste offer, maar het offeren van de Filippenzen die zich volledig aan Christus' dienst geven. Zelfs als dat gebeurt, dat het Paulus' leven moet kosten, geeft hem dat blijdschap. Tot vier maal toe klinkt in de laatste verzen het woord blijdschap weer door. Hoe kan dat? Hoe kan Paulus met blijdschap zijn mogelijke levenseinde tegemoet zien? Alleen omdat hij niet voor zichzelf leeft, maar voor zijn Heer. Je leven in Zijn dienst besteden is geen sombere trieste zaak, maar een blijmoedige zaak. Je kunt je er over verblijden omdat Christus wordt groot gemaakt. Aan die blijmoedigheid wil het bij ons nog wel eens ontbreken. Dat heeft te maken met het feit dat we onze reserves hebben. We geven ons niet makkelijk helemaal. En juist dat geeft een diepe vrede en blijdschap. Er is maar één remedie: jezelf helemaal aan de Here Jezus overgeven. Dan komt de blijmoedigheid weer. Want wie zijn leven zal willen verliezen, wie bereid is het prijs te geven, die zal het juist vinden (Matt. 10:39).

AMEN